

підтягування інших структурних комплексів економіки, сприяючи підвищенню рівня розвиненості національної економіки. Експортний потенціал регіону являє собою здатність усього суспільного виробництва (підприємств, галузей і економіки в цілому), розташованого в межах даної території, виробляти і реалізовувати на конкретних закордонних ринках у перспективі конкурентоспроможні товари і послуги при досягнутому рівні розвитку економіки і системи організаційно-економічної підтримки експорту [5, с. 97]. Розвиток експорту створює умови для забезпечення економічної, технологічної, продовольчої і фінансової безпеки країни.

Отже, зовнішньоекономічна діяльність регіону в умовах ринкової економіки являє собою діяльність суб'єктів господарської діяльності регіону та іноземних суб'єктів господарської діяльності, що має місце як на території регіону України, так і за її межами. Зовнішньоекономічна діяльність регіону базується на принципах регіональної вигідності, податкового стимулювання, динамічної активізації, добросовісного виконання зобов'язань, системності та рівномірності, а також має власні форми й особливості їх регулювання.

Список використаних джерел

1. Брич В. Я. Шушпанов П. Г. Шляхи вдосконалення регулювання зовнішньої трудової міграції населення. Україна: аспекти праці. 2010. № 4. С. 28-30.
2. Брич В., Нагара М. Методологічні засади розвитку коучингу в Україні. Україна: аспекти праці. 2009. № 6. С. 18-23.
3. Брич В., Крамарчук С. Управління ризиками у туристичному бізнесі. Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка. Сер. Географія. 2010. № 2. С. 105-110.
4. Брич В. Шушпанов П. Соціально-економічна структура населення Тернопільської області як чинник зовнішньої трудової міграції. Україна: аспекти праці. 2009. № 1. С. 33-37.
5. Коломієць В.В. Прийняття стратегічних рішень у сфері експортно-імпортних операцій в умовах ринку. Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія : Економічні науки. 2004. Випуск 10. С. 96-103.
6. Про зовнішньоекономічну діяльність України : Закон України від 16.04.1991 р. № 959-ХІІ. Дата оновлення: 04.10.2018. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/959-12>
7. Бутов А.М., Костецький В.В. Управління фінансовими потоками підприємств з позиції фінансової логістики. Інноваційна економіка. 2018. Випуск 3-4 (74). С. 139-145.
8. Пуцентейло П.Р. Конкурентоспроможність підприємства: методологія аналізу дефініції. Інноваційна економіка. 2015. № 4 (59). С. 80–86.
9. Язлюк Б. Застосування диверсифікації при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії підприємства. Наука молода. 2010. № 14. С. 198-202.
10. Язлюк Б.О. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2012. 194 с.

Олександр Сокровищук

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ЗНАЧЕННЯ ЗДІЙСНЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ОЦІНКИ ЗЕМЛІ В УМОВАХ РИНКУ

В умовах розвитку ринкової економіки України земельна реформа сприяє підтримці конкурентного стану економіки, створює суспільний лад та формує клас земельних власників країни. Кінцевою метою земельної реформи повинно стати формування цивілізованого ринку землі, що, своєю чергою, є невід'ємною частиною економіки будь-якої розвинутої держави.

У результаті земельної реформи в Україні понад дві третини сільськогосподарських угідь передано у приватну власність громадянам та юридичним особам [3, с. 6]. Суб'єкти

права власності використовують земельні ділянки у своїх інтересах і отримують певний дохід залежно від способу реалізації права власності. Проте земельні ділянки різняться між собою за якістю та місцем розташуванням, що значною мірою впливає на ефективність господарювання, адже на кращих землях окрім необхідного утворюється і додатковий (рентний) дохід, водночас на найгірших можуть не відшкодуватися понесені витрати. Внаслідок такого парадоксального факту гостро постає потреба у здійсненні оцінки земель, яка б слугувала основою економічного регулювання земельних відносин. Саме оцінка земель є основою запровадження платного землекористування, ринку земельних ділянок, повноцінного функціонування землі як природного ресурсу, просторового базису та основного засобу виробництва, капіталу.

Земля є основою всіх процесів життєдіяльності суспільства, що відбуваються в політичній, економічній, соціальній, виробничій, комунальній, екологічній та інших сферах. У зв'язку із цим вона володіє вартістю, адекватна оцінка землі являє собою одну з найважливіших умов нормального функціонування і розвитку економіки і суспільства. Необхідність у результатах об'єктивної оцінки землі (земельних ділянок) мають як державні, так і муніципальні органи виконавчої влади в цілях ефективного управління земельними ресурсами і проведення раціональної земельної і податкової політики.

Із розвитком ринкових відносин у сучасній Україні земля поступово стає товаром, тобто об'єктом господарського обороту, і як будь-який товар, земля повинна мати споживчу і ринкову вартість. Ринок землі з урахуванням його масштабів і величезного незадоволеного попиту населення і юридичних осіб має великі перспективи для розвитку і переходу на якісно новий рівень відносин його суб'єктів. Темпи його розвитку значною мірою залежать від удосконалення правової бази та механізму земельних відносин [2, с. 69].

Потреба достовірної оцінки земель зумовлюється необхідністю включення вартості земельних ділянок як активів в економічний оборот та підготовкою до формування ринку цих земель. Саме це дасть змогу врахувати весь потенціал сільськогосподарських підприємств.

Проведення оцінки земель зумовлене практичною необхідністю суспільства у застосуванні її даних для організації раціонального та ефективного використання земель та їх охорони з метою забезпечення населення продовольством, а промисловості – сировиною. Процес організації використання земель повинен допомогти державі отримати певні споживчі вартості від власників землі та землекористувачів відповідно до якості наданих їм земель. Ці споживчі вартості надходять у національний дохід держави через систему рентних відносин.

Список використаних джерел

1. Брич В.Я., Корман М. М. Психологія управління: навч. посіб. К. : Кондор, 2013. 379 с.
2. Степаненко Т.О. Теоретичні положення оцінки земель як основа економічного регулювання земельних відносин. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. *Серія : Економіка і менеджмент*. 2016. Випуск 20. С. 69-72.
3. Федоров М.М. Трансформація земельних відносин до ринкових умов. *Економіка АПК*. 2009. № 3. С. 4-18.
4. Бутов А.М., Костецький В.В. Управління фінансовими потоками підприємств з позиції фінансової логістики. *Інноваційна економіка*. 2018. Випуск 3-4 (74). С. 139-145.
5. Бутов А. М. Фінансовий аутсорсинг та його застосування в управлінні діяльністю підприємства *Науковий журнал «Причорноморські економічні студії»*. 2015. Випуск 5. С. 91-95.
6. Пуцентейло П.Р. Конкурентоспроможність підприємства: методологія аналізу дефініції. *Інноваційна економіка*. 2015. № 4 (59). С. 80–86.
7. Язлюк Б. Застосування диверсифікації при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії підприємства. *Наука молода*. 2010. № 14. С. 198-202.

8. Язлюк Б.О. Інноваційний менеджмент : навч. посіб. Тернопіль : Економічна думка, 2012. 194 с.

9. Язлюк Б. Стратегія інноваційної безпеки як подолання асиметрії конкурентоспроможності підприємств у міжрегіональному розвитку. Наука молода. 2012. Вип. 18. С. 178-184.

10. Язлюк Б. Управління диверсифікацією в контексті реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії розвитку підприємств. Галицький економічний вісник. 2010. № 4. С. 86-91.

Павло Терида

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ РОБОТИ З БІОЛОГІЧНИМИ ПЕРЕТВОРЕННЯМИ В ПТАХІВНИЦТВІ

Підвищення рівня продовольчої безпеки держави на основі нарощування виробництва продуктів харчування, поліпшення їх якості та збалансованості за поживними елементами, а також забезпечення захисту інтересів вітчизняного виробника є стратегічним пріоритетом соціального та економічного розвитку України в умовах ринкових перетворень. У розв'язанні харчової проблеми продукти птахівництва, зокрема виробництво пташиного м'яса та яєць, за співвідношенням ціни та якості, враховуючи купівельну спроможність населення України, завжди займало провідні позиції. Однак в агропромисловому виробництві України галузь птахівництва залишається проблемною, хоча у той же час стрімко розвивається. Створити сприятливі умови для підвищення ефективності птахівництва в цілому, забезпечити населення високоякісними продуктами харчування, витримати значну конкуренцію на внутрішньому ринку і знайти шляхи виходу на зовнішній ринок – ось перелік далеко не всіх питань, які стоять перед галуззю на сучасному етапі розвитку [2, с. 171].

Облік на птахівничих підприємствах має певні особливості, пов'язані з технологією вирощування біологічних активів, основною та побічною продукцією, що і є основою цієї галузі.

Виокремлення біологічних перетворень на птахівничих підприємствах в обліково-економічну категорію є важливим етапом у розвитку системи бухгалтерського обліку галузі.

Відповідно до П(С)БО 30 «Біологічні активи», біологічний актив – це тварина або рослина, яка в процесі біологічних перетворень здатна давати сільськогосподарську продукцію та/або додаткові біологічні активи, а також приносити в інший спосіб економічні вигоди.

Біологічний актив при управлінні ним людиною приносить економічні вигоди від його використання, хоча досить важливим є акцент на його природне походження і функціонування, яке можливе і відбувається лише за умов впливу біологічних законів.

Для підприємств, що займаються виробництвом продукції птахівництва, така категорія, як біологічний актив, є новою. У процесі бухгалтерського обліку на птахівничих підприємствах птиця є біологічним активом, а біологічним перетворенням – ріст птиці. Це пояснюється тим, що основною ознакою біологічного активу є його здатність до біологічної трансформації, що включає процеси росту, виробництва і відтворення, які приводять до якісних та кількісних змін біологічного активу [1, с. 81].

Біологічні активи птахівництва за своїми характеристиками досить різноманітні, про що свідчить їхня велика кількість. Для цілей бухгалтерського обліку виділяють дві категорії біологічних активів: поточні, які використовуються протягом періоду, що не перевищує 12 місяців; та довгострокові, які використовуються понад 12 місяців.